

ลักษณะอาการของโรค

อาการเกิดขึ้นในใบแก่ เริ่มแรกจะเกิดรอยช้ำ
ค่อนข้างกลมบริเวณใต้ใบ ผิวใบด้านบนของบริเวณ
เดียวกันเป็นสีเหลือง (chlorosis) ต่อมาเนื้อเยื่อ
บริเวณนี้จะขยายใหญ่ขึ้นเป็นสีคล้ำขอบแผลดำ
และกลายเป็นเนื้อเยื่อแห้ง (necrosis) สีน้ำตาล
จนถึงขาวซีด



ลักษณะจุดแผลชำรุดลำต้นค่อนข้างกลม



ลักษณะจุดแผลขยายใหญ่ ขอบแผลสีดำ
และกลายเป็นเนื้อเยื่อแห้งสีซีด



กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์



- ที่ปรึกษา : นายรพีทัศน์ อุ่นจิตตพันธ์
ผู้อำนวยการกองส่งเสริมการอารักขาพืช
และจัดการดินปุ๋ย
นางอมรทิพย์ ภิรมย์บูรณ์
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยี
- เรียบเรียง : กลุ่มส่งเสริมการวินิจฉัยศัตรูพืช
กองส่งเสริมการอารักขาพืชและจัดการดินปุ๋ย
- ข้อมูลอ้างอิง : กรมวิชาการเกษตร
การยางแห่งประเทศไทย
- ภาพประกอบ : ศูนย์ส่งเสริมเทคโนโลยีการเกษตร
ด้านอารักขาพืช จังหวัดสงขลา
สำนักงานเกษตรจังหวัดตรัง
สำนักงานเกษตรจังหวัดนราธิวาส
สำนักงานเกษตรจังหวัดยะลา
- ออกแบบ : นางสาวปิยะดา นานะ
ช่างพิมพ์ กลุ่มโรงพิมพ์
สำนักพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยี
- จัดทำในรูปแบบไฟล์อิเล็กทรอนิกส์
: มีนาคม 2565 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2563)

แผ่นพับ ปี 2565



โรคใบร่วง ชนิดใหม่ ของยางพารา

สาเหตุของโรค

เชื้อราสกุล *Colletotrichum* และสกุล
Pestalotiopsis (กรมวิชาการเกษตร)

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค

โรคใบร่วงชนิดใหม่นี้ยังไม่เคยมีรายงานการพบ
ในประเทศไทยมาก่อน สันนิษฐานว่าเกิดจาก
กระแสลมมรสุมที่พัดพาสปอร์ (ส่วนขยายพันธุ์)
ของเชื้อราสาเหตุจากประเทศมาเลเซีย และประเทศ
อินโดนีเซีย ผ่านเข้าสู่ภาคใต้ของประเทศไทย ทำให้
เกิดการแพร่ระบาดอย่างรวดเร็วตั้งแต่ ปี 2562
จนถึงปัจจุบัน พบการระบาดจากพื้นที่ภาคใต้
ตอนล่างเข้าสู่ภาคใต้ตอนบน และพื้นที่บางส่วน
ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือแล้ว



ใบที่ร่วงลงแล้วสามารถแยกแยะ
ออกจากใบร่วงตามธรรมชาติหรือโรคอื่น
ได้อย่างชัดเจนจากลักษณะจุดแผล



**จำนวนจุดแผลมากกว่า 1 จุด
เจริญลูกกลม ซ้อนกันเป็นแผลขนาดใหญ่**

รูปร่างแผลค่อนข้างกลม เส้นผ่านศูนย์กลางมากกว่า 0.5-3 เซนติเมตร มีจำนวนจุดแผลมากกว่า 1 จุดบนใบ อาจเจริญลูกกลมซ้อนกันเป็นแผลขนาดใหญ่



ระยะรุนแรงเกิดใบเหลืองและร่วงในที่สุด และอาจเกิดอาการแห้งตายจากยอดได้ หากเชื้อราเข้าทำลายกิ่งใกล้ปลายยอด กรณีเกิดการเข้าทำลายของเชื้อราที่รุนแรง อาจทำให้ใบย่ำร่วงในขณะที่อาการของจุดแผลบนใบ ยังไม่พัฒนาเป็นเนื้อเยื่อขาวซีดได้ หรือหากพันธุ์ต้นยางมีแนวโน้มทนต่อโรค อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสมต่อการเกิดโรค จุดแผลอาจมีจำนวนน้อยและไม่เกิดอาการใบร่วง



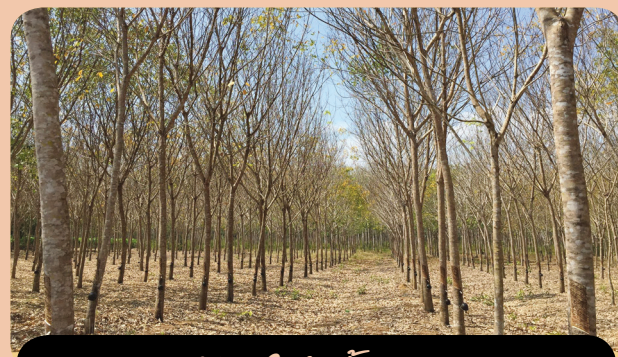
จุดแผลจำนวนมากด้านบนใบ

การแพร่ระบาดของโรค

การแพร่ระบาดของโรคมักเกิดช่วงที่มีความชื้นสูง ในระยะใบแก่ และพันธุ์ยางทุกพันธุ์อ่อนแอต่อการเกิดโรค เชื้อราสาเหตุสามารถแพร่กระจายโดยลม ฝน การเคลื่อนย้ายกล้าพันธุ์หรือวัสดุปลูกในแปลงที่เกิดโรค และมีพืชอาศัยค่อนข้างกว้าง เช่น วัชพืช สมุนไพโร พืชผักสวนครัว ไม้ผลบางชนิด และพืชจำพวกเฟิน เป็นต้น ทำให้เชื้อสาเหตุสะสมอยู่ในสภาพแวดล้อมได้มากขึ้น

การป้องกันและกำจัดโรค

1. หมั่นสำรวจแปลงยางพาราอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะในช่วงที่มีฝนตกชุก หากพบต้นยางพารามีทรงพุ่มไม่สดชื่น ใบร่วง ให้ตรวจสอบอาการของโรคบนใบ
2. หลีกเลี่ยงการนำกล้ายางพาราหรือวัสดุปลูกจากแหล่งที่พบการระบาดเข้าสู่พื้นที่



ต้นยางใบร่วงกิ่งแปลง

3. บำรุงและเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงให้ต้นยางพารา เช่น การใส่ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดิน และใส่ให้เหมาะสมกับระยะการเจริญเติบโตของยางพารา

4. ใช้ระบบกรีดยางตามคำแนะนำของการยางแห่งประเทศไทย



ใบร่วงที่แสดงอาการแผลจุด ควรนำไปทำลาย เพื่อลดการสะสมของเชื้อโรค



เกษตรกรใช้เชื้อราไตรโคเดอร์มา เพื่อควบคุมเชื้อสาเหตุบนใบยางที่ร่วงหล่น

5. กำจัดใบยางพาราที่เกิดโรคหรือวัชพืช ซึ่งอาจเป็นแหล่งสะสมหรือพืชอาศัยของเชื้อสาเหตุโรค

6. ใช้เชื้อราไตรโคเดอร์มาเพื่อกำจัดและควบคุมเชื้อราสาเหตุโรคบนใบยางพาราที่ร่วงหล่นบริเวณพื้นที่สำหรับการหว่าน ใช้อัตราเชื้อสด 1 กิโลกรัม ผสมปุ๋ยอินทรีย์ 100 กิโลกรัม และรำ 4 กิโลกรัม ต่อไร่ หรือสำหรับการฉีดพ่น ใช้อัตราเชื้อสด 1 กิโลกรัม ผสมน้ำหรือน้ำผสมน้ำหมักชีวภาพ อัตรา 200 ลิตร ควรหว่านหรือฉีดพ่นให้ครอบคลุมบนใบยางพาราที่ร่วงหล่นทั่วทั้งสวน ทุก 3 เดือน

7. ฉีดพ่นสารเคมีกำจัดโรคพืชตามคำแนะนำเบื้องต้นของการยางแห่งประเทศไทย โดยฉีดพ่นพุ่มใบยางจากใต้ทรงพุ่ม อัตรา 150 - 200 ซีซีต่อน้ำ 200 ลิตรต่อพื้นที่ 1 ไร่ โดยฉีดพ่นทุก ๆ 1-2 สัปดาห์ จำนวน 2 - 3 ครั้ง เช่น คาร์เบนดาซิม หรือโพรพิโคนาโซล + ไตพิโนโคนาโซล หรือโพรพิโนโคนาโซล หรือเฮกซะโคนาโซล

